

JOSEP Mª LLOMPART.

Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Només unes breus paraules; en primer lloc per donar les gràcies an es Centre d'Estudis de la Ribera d'Ebre per aquesta extraordinària hospitalitat amb què mos ha rebut, per felicitar an aquest Centre d'Estudis per s'organització d'aquest acte realment inesperat, realment emocionant i realment estimulant; i, naturalment, per felicitar es guanyador des primer Premi Artur Bladé i Desumvila.

He de dir que és un motiu de satisfacció per mi dirigir-me a vostès en so meu català de Mallorca, en aquest llenguatge colloquial tan dissemblant, però a vegades tan coincident amb so català de la Ribera d'Ebre. Realment som uns països molt diferents; però uns països profundament agermanats. Ses nostres respectives cultures populars difereixen en molts de punts, però coincideixen estranyament en molts d'altres. I si no, que ho digui es nostro amic Carmel Biarnés, que, essent a Mallorca, va ballar una *jota* a Sant Llorenç des Cardassar amb una allota llorencina, avenint-se perfectament perquè resultava que sa música i es passos eren exactament es mateixos a Mallorca i a la Ribera.

Tots formam part d'aquesta diversitat que forma una unitat magnífica: una unitat d'història, de llengua i de cultura. Aqueixa comunitat que un valencià de Catarroja, es notari Benvingut Oliver, l'any 1876 va anomenar Països Catalans. Va ésser precisament un mallorquí, Guillem Forteza, qui, en es seu llibre *Pel ressorgiment politic de Mallorca*, va fer una de ses més belles definicions metafòriques des Països Catalans. Va emprar sa imatge de sa volta de creueria; una imatge que sempre m'ha agradat comparar amb so famós exemple de sa mata de jonc, de Ramon Muntaner, o amb so de ses tres llances, des mallorquí Anselm Turmeda. Guillem Forteza, que era arquitecte, concebia s'estructura d'aquesta comunitat nostra com si fos sa d'una volta de creueria. Per construir una volta de creueria, mos cal edificar primer ses diferents columnes que la sustenten. Així, cada un des nostros països ha d'aixecar sa seva columna, ha d'anar edificant sa seva pròpia columna. I ho ha de fer sense manllevar materials an es veïnat, sense

anar a cercar pedra en ells altres països, sinó profunditzant dins ses pedreres des seu propi país. Una vegada que totes aquestes columnes hagin arribat a sa mateixa alçada, aleshores podrem tancar finalment aqueixa volta de creueria que és es símbol de sa nostra identitat cultural i nacional.

Jo crec que amb aquest acte d'avui la Ribera d'Ebre ha començat a construir sa seva columna.

Ara se tracta, per tant, de seguir aixecant aquesta columna vostra. Noltros també anam construint sa que mos pertoca, i algun dia, quan tots mos trobarem a sa mateixa altura, bastirem tots plegats sa volta de creueria.

Res més.